

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/169/2016
Identifikačné číslo spisu:	3513208345
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3513208345.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. P., bývajúcej v W., zastúpenej Mgr. Milanom Sadloňom, advokátom so sídlom v Senici, V. Paulínyho - Tótha 30, proti žalovanej P. P., bývajúcej v W., zastúpenej Mgr. Ľubomírom Karikom, advokátom so sídlom v Myjave, M. R. Štefánika 638/56, o vrátenie daru, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 12 C 136/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. októbra 2015 sp. zn. 19 Co 605/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. októbra 2015 sp. zn. 19 Co 605/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. júla 2014 č. k. 12 C 136/2013-116 uložil žalovanej povinnosť vrátiť žalobkyni dar, a to spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/6-ny na byte č. 1, nachádzajúci sa v bytovom dome súpisné číslo 165, postavený na parc. č. 814/2, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie W., vedený Okresným úradom P., katastrálny odbor, zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania, k rukám jej právneho zástupcu vo výške 1 409,99 €, všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Tiež uložil žalovanej povinnosť zaplatiť náhradu trov štátu vo výške 17,92 € na účet okresného súdu, do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní aplikoval na zistený skutkový stav § 630 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že medzi stranami sporu bola uzavretá darovacia zmluva, ktorou žalobkyňa darovala svoj podiel vo veľkosti 1/3-ny na nehnuteľnosti, charakterizovanej vo výroku rozsudku, žalovanej a jej sestre G. F. rovnakým dielom, vo veľkosti 1/6-ny, pričom strany sporu zmluvnou formou vecného bremena viazaného na daryňu - žalobkyňu - dohodli pre žalobkyňu určité práva a pre žalovanú, ako obdarovanú určité povinnosti obmedzujúce jej vlastnícke právo. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že žalovaná sa opakovane a po dlhú dobu urážlivo správa k žalobkyni (matke žalovanej), ktorú slovne napadla a považoval takého správanie žalovanej za kvalifikované porušenie morálnych pravidiel tým, že sa voči nej správa hrubo urážlivo, a po vyostrení konfliktov sa už so žalobkyňou ani nerozpráva a je tu aj odôvodnená pochybnosť o fyzických útokoch, ktoré vyplynuli z o svedeckých

výpovedí svedkov a žalobkyne. Konštatoval, že akokoľvek by žalovaná nesúhlasila so žalobkyňou, či už v spôsobe užívania nehnuteľnosti, v názoroch na hudbu a náboženstvo, nepáčili sa jej vyjadrenia, neospravedlňuje ju to v dlhodobom používaní hrubých vulgarizmov a v neposlednom rade, ako potomok žalobkyne má povinnosť poskytnúť, podľa svojich schopností, žalobkyni potrebnú pomoc v starobe a súčasne rešpektovať právo vyplývajúce žalobkyni z vecného bremena. Súd prvej inštancie uzavrel, že správanie žalovanej je dlhodobo hrubo urážlivé v rozpore s dobrými mravmi, preto podľa § 630 Občianskeho zákonníka rozhodol o povinnosti žalovanej vrátiť žalobkyni dar. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 22. októbra 2015 sp. zn. 19 Co 605/2015 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobkyne zamietol. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 304,74 €, do troch dní, do rúk jej zástupcu. Zároveň žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť trovy konania štátu vo výške 17,92 €, na účet súdu prvej inštancie, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prípade súdneho sporu o vrátenie daru, ktorý je dôsledkom naplnenia dispozície právnej normy podľa § 630 Občianskeho zákonníka, súd svojím rozhodnutím deklaruje vznik a zánik práv a povinností darcu k obdarovanému ku dňu doručenia kvalifikovanej výzvy. Z uvedených dôvodov sú právne relevantné len tie okolnosti, ktoré nastali ku dňu doručenia kvalifikovanej výzvy. Poznamenal, že § 630 Občianskeho zákonníka upravuje, kedy sa darca môže domáhať vrátenia daru, t. j. v prípade, ak sa obdarovaný správa k darcovi alebo členom jeho rodiny tak, že hrubo porušuje dobré mravy. Uvedené ustálila súdna prax tak, že ide o také správanie sa obdarovaného, ktoré možno s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Nie každé správanie sa, ktoré nie je v súlade so spoločensky uznávanými pravidlami slušného správania vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi, naplňuje znaky § 630 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd z výsluchu žalobkyne konanom na pojednávaní odvolacieho súdu konštatoval, že žalobkyňa sa nevedela vyjadriť o vlastníckych vzťahoch k nehnuteľnosti, v ktorej má z titulu zmluvy uzavretej 12. augusta 1996 právo doživotného bývania, a taktiež sa nevedela vyjadriť k ďalšiemu spolužitiu so žalovanou v prípade, ak by žalobkyňa bola v predmetnom konaní úspešná, keďže žalovanej zostane v predmetnej nehnuteľnosti zachovaný spoluvlastnícky podiel v rozsahu 1/3-ny. Poukázal na to, že žalobkyňa namietala, že žalovaná žalobkyňu nerešpektuje, neposlúcha, má nahlas pustenú hudbu, tancuje pred počítačom, nadáva jej a ponízuje ju, je vulgárna. Mal však za to, že tvrdenia žalobkyne pred odvolacím súdom spolu s obsahom výzvy na vrátenie daru a s obsahom žalobného návrhu, neidentifikujú žiadnu konkrétnu udalosť, odôvodňujúcu vrátenie daru s výnimkou jedného fyzického útoku z o strany žalovanej na žalobkyňu. Žalobkyňa však ani na výslovnú otázku súdu neodpovedala, kedy došlo k fyzickému útoku, len označila, že to bolo v roku 2013 alebo 2014. Žiadne iné fyzické útoky žalobkyňa netvrdila, preto nemohli byť ani predmetom dokazovania. Aj za predpokladu, že k uvedenému incidentu došlo a súd by uveril žalobkyni a tento incident by mal za preukázaný, tento konflikt by kvalifikoval len ako exces v správaní sa žalovanej. Odvolací súd poznamenal, že nemá záujem zľahčovať tento prípadný útok, avšak nie je možné ho považovať za tak intenzívny, aby bol dôvodom na vrátenie daru, nakoľko šlo o ojedinelé a neopakujúce sa fyzické napadnutie s tým, že žiadne iné fyzické útoky neboli žalobkyňou konkretizované. Poukázal na to, že žalovaná takéto správanie popiera, spolužitie s matkou nepovažuje za konfliktné, že to nerieši. Na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie, tak uzavrel, že znaky skutkovej podstaty § 630 Občianskeho zákonníka nenaplňujú žalobkyňou tvrdené dôvody na vrátenie daru. Uviedol, že aj keď nezopakoval dokazovanie výsluchmi svedkov, tieto dôkazy vykonal súd prvej inštancie a z týchto dôkazov je nepochybný záver o tom, že žalovaná sa vyjadruje vulgárne a je nepochybné, že v denných hodinách počúva hlasitým spôsobom hudbu, ktoré správanie sa nesporne prieči dobrým mravom a nie je v súlade so všeobecne uznávanými pravidlami správania sa vo vzájomných vzťahoch medzi rodinnými príslušníkmi. Uzavrel však, že pokiaľ žalovaná žalobkyňu nerešpektuje, neposlúcha, púšťa si nahlas hudbu a vulgárne sa vyjadruje, nenaplňuje takéto správanie žalovanej znaky hrubého porušenia dobrých mravov. Na základe uvedeného preto odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobný návrh žalobkyne zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. S ohľadom na procesný neúspech žalobkyne v konaní a rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť žalovanej trovy konania, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania štátu, k úhrade ktorých zaviazal žalobkyňu (§ 148 ods. 1 O.s.p.).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť nesprávnym právnym posúdením veci. Namietala, že odvolací súd nesprávne právne interpretoval výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd zľahčil preukázané vybočenia z pravidiel slušného správania žalovanej a preukázaný stav právne posúdil tak, že vulgarizmy a hlasná hudba, eventuálne jeden preukázaný fyzický útok na darkyňu zo strany obdarovanej nenaplnia hmotnoprávne dôvody na vrátenie daru. Poukázala na to, že spolužitie so žalovanou je čoraz ťažšie, je nešťastná a zároveň presvedčená, že odvolanie darovania bola správna vec. Odvolací súd nevyhodnotil niektoré svedecké výpovede dostatočne, informácie o konfliktoch bagatelizoval tým, že ich zhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi, avšak nedosahujúce znaky hrubého porušenia dobrých mravov. Uviedla, že aj z judikatúry vyplýva, že porušenie dobrých mravov sa nedá zovšeobecniť a nedajú sa použiť individuálne závery z jedného prípadu na iný prípad. Mala za to, že odvolací súd z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny právny záver, že k takému hrubému porušeniu dobrých mravov nedošlo a nedošlo opakovane k hrubým urážkam, fyzickému násiliu a neposkytnutiu potrebnej pomoci. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a zaviazal žalovanú vrátiť žalobkyni dar a zaviazal ju k povinnosti k náhrade trov konania a k náhrade trov štátu.
4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vydané v súlade so zákonom a za vecne správne. Vo veci bolo vykonané dostatočne rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého odvolací súd dospel k záveru o neodôvodnenosti žaloby žalobkyne. Poznamenala, že tvrdenia žalobkyne sú skreslené, zavádzajúce a účelové. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol a žalobkyňu zaviazal k povinnosti náhrady trov konania.
5. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.
6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie bolo podané dôvodne.
7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (23. decembra 2015), t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 a § 238 O.s.p.
8. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolanie žalobkyne smerujúce proti zmeňujúcemu rozsudku, vyvolalo v danom prípade účink, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 CSP) - dovolateľkou napadnuté rozhodnutie bolo preto možné (a tiež potrebné) podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.
9. Dovolateľka v dovolaní namietala, že odvolací súd nesprávne interpretoval výsledky dokazovania pred súdom prvej inštancie, nevyhodnotil niektoré svedecké výpovede a z takto vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny právny záver.
10. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré boli taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.
11. O procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo vtedy, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivé súdne konanie, resp. spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
12. O vadu, ktorá bola z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, išlo najmä vtedy, ak súd v

konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

13. Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. (účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu) bol odvolací súd skutkovými závermi súdu prvej inštancie viazaný. Úvahy odvolacieho súdu o správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie boli a sú aj po 1. júli 2016 preto značne obmedzené. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.). Viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom ustáleným súdom prvej inštancie a podmienenie zmeny jeho skutkových záverov opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva zo zásady priamosti a ústnosti občianskeho súdneho konania (po 1. júli 2016 civilného sporového konania). Zásada priamosti a ústnosti má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky, ako pre súd prvej inštancie. Je tomu tak predovšetkým preto, že pri hodnotení dôkazov spolupôsobia popri vecnom obsahu výpovedí aj ďalšie skutočnosti, ktoré - hoci nie sú bez vplyvu na posúdenie vierohodnosti výpovedí - nemôžu byť vždy vyjadrené (zachytené) v zápisnici o pojednávaní. V odvolacom konaní je ale dôležitá aj iná stránka priamosti. Táto zásada totiž je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je teda zásada priamosti oproti súdu prvej inštancie ešte sprísnená. Pre opakovanie dôkazov platia tie isté procesné postupy ako pri vykonávaní pôvodného dôkazu. Pokiaľ sa teda odvolací súd chce odchýliť od skutkového zistenia súdu prvej inštancie, ku ktorému dospel na základe pred ním bezprostredne vykonaného dokazovania, musí v súlade so zákonom zopakovať sám taký dôkaz spôsobom, ktorý určovali ustanovenia § 126 a § 131 ods. 1 O.s.p., a zadovážiť si tak rovnocenný (plnohodnotný, s rovnakou výpovednou hodnotou) podklad pre jeho prípadné odlišné hodnotenie. Je zásadne neprípustné, aby odvolací súd prehodnotil výsledky dokazovania a z nich vyplývajúce skutkové zistenia vedúce k odlišnému právnemu záveru bez vykonania riadneho dokazovania vrátane opakovania dôkazov.

14. Odvolací súd v napadnutom rozsudku uviedol, že n a pojednávaní konanom 22. októbra 2015 vypočul žalobkyňu a žalovanú a k nezopakovaniu dokazovania výsluchmi svedkov uviedol, že tieto dôkazy vykonal súd prvej inštancie a z týchto dôkazov je nepochybný záver o tom, že žalovaná sa vyjadruje vulgárne, v denných hodinách počúva hlasitým spôsobom hudbu, a z takto vykonaného dokazovania mal za preukázané, že takéto správanie sa nesporne prieči dobrým mravom a nie je v súlade so všeobecne uznávanými pravidlami správania sa v o vzájomných vzťahoch medzi rodinnými príslušníkmi. Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na to, že konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania (procesné strany) spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznával O.s.p., t. č. aj CSP, účastníkovi (strane) viaceré procesné práva, medzi ktoré patrilo aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Dovolací súd poukazuje na to, že svoje procesné práva môže strana sporu uplatňovať nielen v konaní pred súdom prvej inštancie, ale aj pred súdom odvolacím.

15. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento súd vychádzajúc z výsledkov pred ním vykonaného dokazovania (výsluchmi účastníkov a svedkov) dospel k záveru, že žalovaná sa opakovane a po dlhú dobu urážlivo správa k žalobkyňi, ktorú slovne napadla, je odôvodnená pochybnosť o fyzických útokoch a takéto správanie považoval súd prvej inštancie za dlhodobu hrubo urážlivú v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd naopak konštatoval, že aj keď z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie nepochybne vyplýva, že žalovaná sa vyjadruje vulgárne a že v denných hodinách počúva hlasitým spôsobom hudbu, pričom takéto správanie mal za nesporne sa priečiace dobrým mravom a za nesúladne so všeobecne uznávanými pravidlami správania sa vo vzájomných vzťahoch medzi rodinnými príslušníkmi, uzavrel však, že pokiaľ žalovaná žalobkyňu nerešpektuje, neposlúcha, púšťa si nahlas hudbu a vulgárne sa vyjadruje, nenaplnuje takéto správanie žalovanej znaky hrubého porušenia dobrých mravov. Odvolací súd tak z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci zopakoval dokazovanie výsluchom svedkov. Podľa názoru dovolacieho súdu, ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvej inštancie na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie sám v potrebnom rozsahu opakovat' (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskeho súdneho konania (t. č. civilného sporového konania). Odvolací súd len na základe

výsluchu účastníkov nemohol získať rovnocenný zákonný podklad pre iné hodnotenie skutkového stavu než ku ktorému dospel súd prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v priamom rozpore so znením § 213 ods. 3 O.s.p., natoľko sa odchyľil od jeho znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam, v dôsledku čoho je jeho konanie postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 83/2011).

16. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v danom prípade dovolateľka dovolaním opodstatnene napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorý bol vydaný v konaní postihnutom vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Najvyšší súd preto napadnuté rozhodnutie zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. Vzhľadom na dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dovolací súd v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, neskúmal opodstatnenosť ďalších dovolacích námietok vznesených dovolateľkou vo vzťahu k právnomu posúdeniu zrušovaného rozhodnutia (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). Napokon pokiaľ odvolací súd si nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu ani neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

18. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

19. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.